

havde faaet Indtrykket af, at der under den forrige Krigsminister Madsen var sket en Forandring i disse Forhold, idet han havde forbudt Drikkeri paa Kasernerne. Det synes altsaa, at det ministerielle Paa-bud ikke har baaret Frugt, og at Aanden paa Kasernen, naar Talen er om at solde, for at bruge dette populære Udtryk, har været for stærk til, at dette Paa-bud har kunnet ske Fyldest. Det er værd i den Henseende at understrege stærkt, hvad det ærede Medlem for Assens udtalte i Gaar om den Aand, der synes at herske i alt Fald paa visse Kaserner. Naar man kan lade voksne Mennesker foretage saadanne Øvelser som dem, det ærede Medlem skildrede, synes det mig unægtelig, at man maa søge at reformere Aanden paa Kasernerne, samtidig med at man stemmer for den sidst stillede Dagsorden om at reformere den militære Retspleje og Straffelov.

Den højtærede Minister sagde i Gaar, at Beruselse ikke kunde være en Undskyldning for en Mands Handling. Jeg kunde maaske til en vis Grad give den højtærede Minister Ret. Jeg ønsker ikke, at man uden videre gør Beruselse til Undskyldning for en Mands uheldige Optræden, men jeg synes, at her kunde der dog være nogen Grund dertil, fordi det drejer sig om unge Mennesker, som ikke i den Grad ere Herrer over sig selv som modne Mænd. I den højtærede Ministers Udtalelser har jeg heller ikke fundet noget, som egentlig brød Staven over dem, og jeg haaber, at den højtærede Ministers Udtalelse om, at Benaadning maatte kunne følge, snart maa blive draget frem paa ny og da i Forbindelse med, at de tre dømte igen komme paa fri Fod.

Det kan vel neppe være tvivlsomt, at de Mænd, der ere indkaldte som værnepligtige, ofte have været kede af det, idet de have manglet nyttig Beskæftigelse, og maaske have de da, som det ærede Medlem for Ringsted fortalte os i Gaar, givet sig til at synge, samtidig med at de have tømt den 1½ Pot Brændevin og 3 Pægle Bitter. Det maa antages, at de have sunget af en bestemt Sangbog, som hedder: Visebog for militære Foreninger, udgivet af Officersforeningen i København, i det mindste har der ikke været Grund for dem

til at lade være med at synge saadanne Sange, naar deres egne Officerer have udgivet denne Samling dansk Poesi, i hvilken der findes ikke mindre end 33 fortræffelige Drikkesange. Nogle af dem have de naturligvis kunnet udenad, og saa ere de begyndte at synge, og efterhaanden er Stemningen stegen. Det falder mig naturligvis ikke ind at ville deklamere alle 33 Sange her, men jeg kunde dog have Lyst til at citere et Par Linier, fordi jeg synes, de ganske fortræffeligt illustrere Tonen paa saadanne Steder, hvor Disciplinen ikke er den, den burde være, hvis der overhovedet skal være Tale om Disciplin nogetsteds. Der staar i den første af disse Drikkesange om Soldaten:

„Naar han er bedrøvet, tager han paa
Flasken fat,
han drikker, det Middel er ekstra probat.
Jeg mærked' tidt, naar først Flasken var tom,
i Stedet for Grillerne Munterhed kom,
Thi frisk, kom, lad os klinge og drikke
Kammerat,
ved Flasken svigter aldrig den sande Soldat.“

Nu vil man jo ikke kunne undre sig over, at det saa er gaaet Slag i Slag med disse Soldater, efterhaanden som de ere komne til at synge og have drukket, og saa ere de vel komne i Tanker om noget af det, der staar i Sang Nr. 79, i hvilken det hedder:

„Men tørste maa man ikke,
Nej fy!
Paa Rusen bør man drikke
Paa ny.
Sin Perial man maaler
Tilpas,
Jeg ved præcis, jeg taaler
Toly Glas.“

Og hvis man fordeler disse 1½ Pot Brændevin og de 3 Pægle Bitter paa de 4 Soldater, saa bliver det vel saadan omtrent 12 Glas til hver, saa de have egentlig ikke drukket mere, end Visebogen giver dem Lov til. Men under alt dette ere de samme Soldater komne til at filosofere om, hvor vidt Livet egentlig er værd at leve, og de have saa fundet Sang Nr. 88, i hvilken det hedder om den Gravskrift, der skal sættes over den raske Soldat, at han skal have et fortræffeligt Monument, thi han har det vel fortjent: